

STAMTRÄD
SÄRTEN
SOVELLIUS
1897

Jotaïlan jutut

SOVIO-SOVELIUS SUVUN TIEDOTE
NUMERO 15 kesäkuu 2008

Sisällys:

Sivu

3	Puheenjohtajan palsta	
4	Sukukokous Helsingissä	Pertti Sovelius
9	Sohvi	Pertti Sovelius
12	Ulla Sovion Lontoon kuulumisia	
15	Hallituskasvo	Paula Erla
17	Fred Sovio	Tuula Moilanen
23	Sukuyhdistyksen hallitus	

Sukuhaarojen yhteyshenkilöt ja toimikuntien koollekutsijat

- ◆ Teppo Sovelius (Georg Soveliuksen sukuhaara)
- ◆ Rainer Berndes (Johan Valdemar Soveliuksen sukuhaara)
- ◆ Hans Lindqvist (Fredrik Sovelius jr.:in sukuhaara)
- ◆ Tuula Moilanen (Bertil Sovion sukuhaara)
- ◆ Pia Sovio-Pyhälä (Tor Sovion sukuhaara)
- ◆ Martti Sovio (Jarl Sovion sukuhaara)
- ◆ Jukka Toivola (Anna Christina Argillanderin sukuhaara)
- ◆ Anders Rådberg (Rådbergien sukuhaara)
- ◆ Jukka Toivola (hautainhoitotoimikunta)
- ◆ Matti Keltikangas (internet-toimikunta)
- ◆ Pertti Sovelius (tiedotustoimikunta)

Puheenjohtajan palsta

Hyvät sukulaiset.

Heti alkuun haluan kiittää luottamuksesta tullessani valituksi sukuseuramme uudeksi puheenjohtajaksi. Suostuin ehdokkaaksi kun sitä kysyttiin, ja tässä sitä nyt ollaan. Miten pärjälän, sen aika näyttää. Totean vain kuten urheilijat ja poliitikot: ”teen parhaani ja katsotaan mihin se riittää”. Kiitoksen paikka on myös edelliselle puheenjohtajalle ja sihteerille Eero ja Kirsti Keltikankaalle. Hyvin hoidettua työtä on mukava jatkaa.

Sukumme historian tallentajana suurtyön tehneellä Eero Sovelius-Soviolla on edelleen täysi höyry päällä. Uusi korjattu ja laajennettu sukukirja on valmistumassa. Nyt on viime hetken tilaisuus ilmoittaa uudet, syntyneet ja löytyneet sukulaiset sekä matrikkelitiedot ja mahdolliset korjaukset. Aineistoa voit toimittaa puhelimitse, kirjeitse, tai sukuyhdistyksemme internet-sivujen kautta. Yhteystiedot löydät myös Jotailan Jutuista.

HUOM! Seuraava päivitetty sukukirjamme ilmestyy aikaisintaan 20 vuoden kuluttua! Oma kappale kannattaakin varata mahdollisimman nopeasti. Ohjeet varauksen tekoon löytyvät kotisivuillamme. Jos et omaa nettiyhteyttä, niin voit tehdä kirjavarauksen postitse lähettämällä tietosi minulle osoitteeseen Alatie 10 B 02360 Espoo. Tässä asiassa ei kannata viivyttellä, edellinen painos loppui kysynnän johdosta kesken!

Tavoitteita ja tulevia haasteita

Matrikkelitietojen päivittämisen lisäksi kehotan kaikkia teitä kaivelemaan kansioita ja laatikon pohjia. Niiden kätköistä saattaa hyvinkin löytyä sukuun liittyviä aarteita. Noiden muistojen kasaaminen yhdistyksen jäsenten käyttöön on kesällä valitun uuden hallituksen keskeisenä tavoitteena ja haasteena. Allekirjoittanut penkoi nurkkia kun se oli jo liian myöhäistä. Kaikki se mitä etsin oli jo kadonnut. Sukuasioista kyselessäni olen valitettavan usein saanut vastukseksi: ”ei niistä paljon puhuttu”. Kerotkaa perillisillenne sukuumme liittyvistä asioista ja tapahtumista nyt. Perilliset itse kyselevät asioista usein liian myöhään. Nämä asiat kiinnostavat ihmisiä vasta sitten ”kun on viime väri villassa”. Tämä asia kannattaa pitää mielessä, sillä perilliset saattavat kiinnostua sukuasioista hyvinkin nopeasti.

Kyllä oli lauluntekijä kaukaa viisas kun sanoitti laulun ”no onkos tullut kesä nyt tal-

ven keskelle ” Ainakin Etelä-Suomessa on ollut olematon talvi, eikä siinä suksiluista. Näillä eväillä ja näissä keleissä kuitenkin aloitetaan - ja jatkoa seuraa.

Parhain terveisin

Hasse Lindqvist

Sovio-Soveliussukuyhdistys kokoontui perinteikkäästi Ostrobothnialla

Pertti Sovelius

Uutta ja vanhaa. Uudeksi puheenjohtajaksi valittiin Hans Lindqvist (oik.), joka ojensi yhdistyksen vetovastuusta luopuvalle Eero Keltikankaalle muistoksi ja kiitokseksi sukuyhdistyksen viirin.

Hans Lindqvistin esittelemä kuva-dvd, jonka värikäs sisältö oli kokousväelle mukava yllätys. Dvd:lle on kasattu runsaasti sukulaisiin, rakennuksiin yms. liittyviä kuvia, ja sitä voi tilata yhdistyksen nettisivujen kautta tai ottamalla yhteyttä Hasseen.

Sukuyhdistyksen kokous pidettiin 4.8.2007 tutussa paikassa Helsingin Ostrobothnialla. Paikalle oli saapunut reilut 30 sukulaista, kaukaisimmat Yhdysvalloista ja Kanadasta saakka. Yhdistyksen virallisen kokouksen jälkeen yhdessäoloa jatkettiin sukupäivällisten merkeissä, ja samalla nautiskeltiin mm. erinomaisesta musiikkiesityksestä. Jälleen kerran saatiin nauttia myös Eero Sovio-Soveliuksen vetet seisauttavasta sukuhistorian tietämyksestä. Soveliusten laivoja käsittelevä esitelmä ei jättänyt ketään kylmäksi. Tietopläjäystä täydensi yhdistyksen uuden puheenjohtajan

Kukkia ojentamassa Kirsti Keltikangas.

Sukuyhdistys käytti tilaisuutta hyväkseen ja muisti Eero Sovio-Soveliusta 80-vuotissyntymäpäivän johdosta luovuttamalla hänelle pronssisen ankkurin. Pyöreiden vuosien täyttymisen lisäksi yhdistyksellä oli lukuisia muita syitä Eeron muistamiseen. Korkeasta iästään huolimatta Eero on jatkanut koko ajan sukututkimuksen tekoa ja innostanut ihmisiä toiminnan pariin. Eeron käsialaa oleva sukumatrikkeli on laadullisesti täysin omaa

luokkaansa, ja ilman Eeron henkilökohtaista panostusta yhdistystä tuskin olisi olemassakaan. Kiitokset Eerolle vielä kerran!

Varsinaisessa kokouksessa käytiin perin vilkasta keskustelua yhdistyksen nykytilasta ja tulevaisuuden kuvioista. Useissa puheenvuoroissa nostettiin esille yhdistyksen ”ukkoutuminen” ja nuoremman väen puuttuminen toiminnasta. On kuitenkin myönnettävä, että miltei jokainen muukin yhdistys painiskelee samojen ongelmien parissa. Nuoren väen puuttumisen lisäksi kokousta puhutti mm. yhdistyksen tiedotustoiminta, ja toimituskunta saikin monta hyvää ehdotusta toiminnan parantamiseen. Kokous oli yksimielinen siitä, että tiedotustoiminta on yhdistyksen keskeinen toimintamuoto ja siihen tulee panostaa tulevaisuudessakin. Lisäksi käytiin keskustelua mm. tulevien sukukokousten ohjelmasta. Sukukokousten ohjelmaa tulisi kehittää siten, että kokoukseen osallistuminen houkuttelisi myös uusia kasvoja. Yhdistyksen uudella hallituksella onkin odotettavissa perin haasteellinen toimikausi.

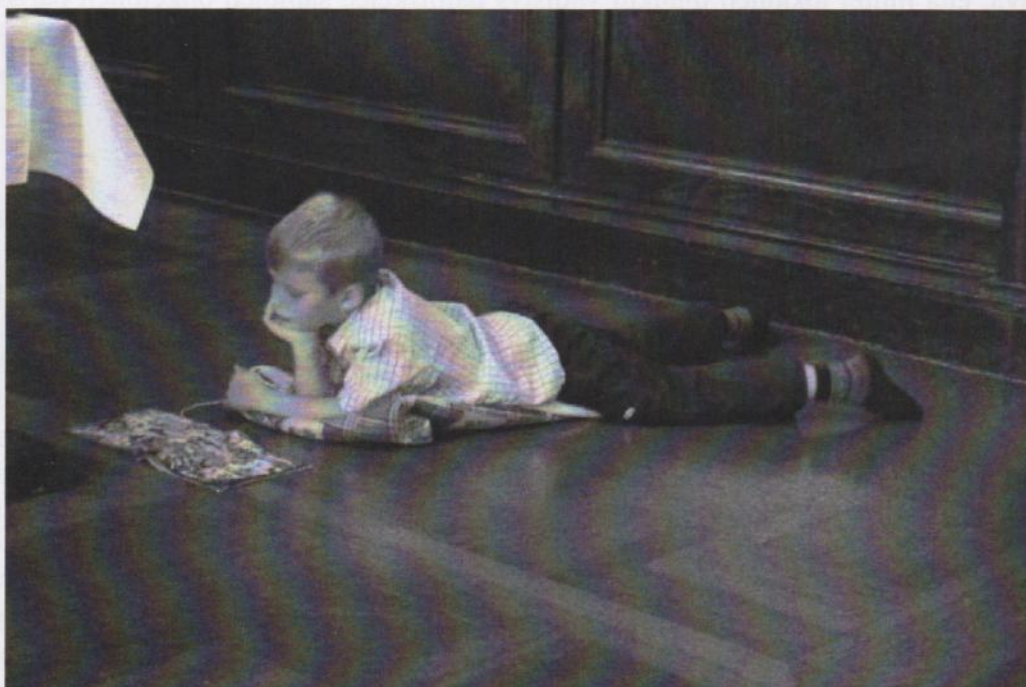
Yhdistyksen hallituksessa tapahtui muutoksia. Uudeksi puheenjohtajaksi valittiin Hans ”Hasse” Lindqvist (T414). Pitkän linjan kauppamies Hasse tunnetaan hyvänä organisoijana ja aitona toiminnan miehenä. Pitkän pätkän vetovastuussa toiminut Eero Keltikangas (T248) jatkaa hallitustoiminnassa varajäsenenä. Yhdistyksen sihteerinä ja rahastonhoitajana aloittaa hallituksessa aiemminkin toiminut Paula Erla (T227). Hallituksen toisena jäsenenä toimii tulevalla kaudella Pertti Sovelius, joka on aiemmin vastannut yhdistyksen tiedotustoiminnasta. Hallituksen varajäseniksi valittiin aiemmin mainittu Eero Keltikangas ja Rainer Berndes (T178).

Hienoisesta osallistujakadosta huolimatta kokous oli jälleen kerran onnistunut tilaisuus. Kokouksessa moni sähköpostin kirjoittaja ”sai kasvot”, ja olikin todella mukava tavata erityisesti sellaisia kaukaa matkanneita sukulaisia joihin ei varmasti muuten törmäisi.

Seuraavaan kertaan!

Kokousväkeä mietitytti mm. sukutiedotteen koostumus ja nuorten sukulaisten huomioiminen yhdistystoiminnassa.

Ihan kaikki eivät jaksaneet paneutua yhdistystoiminnan kiemuroihin..

Jotailan jutut

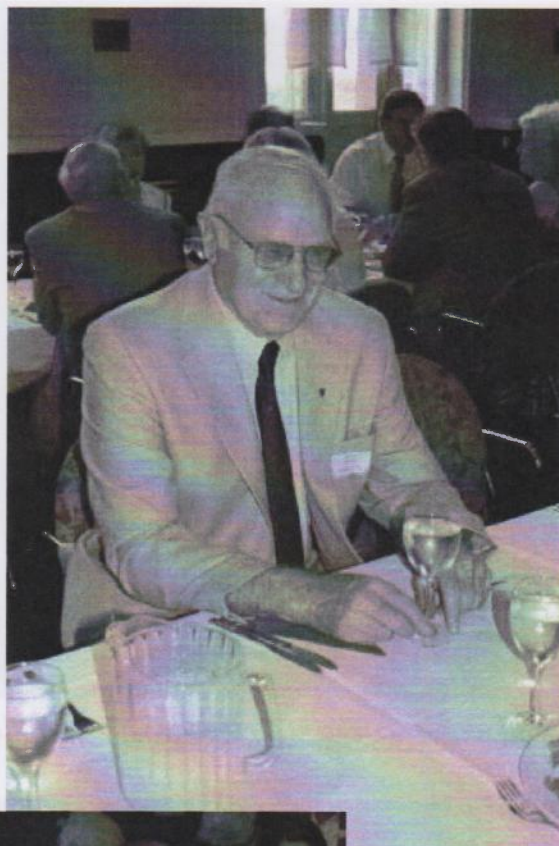

Kanadasta saakka saapuneella Olli Soviolla riitti juteltavaa Ulla Tillmannsin kanssa.

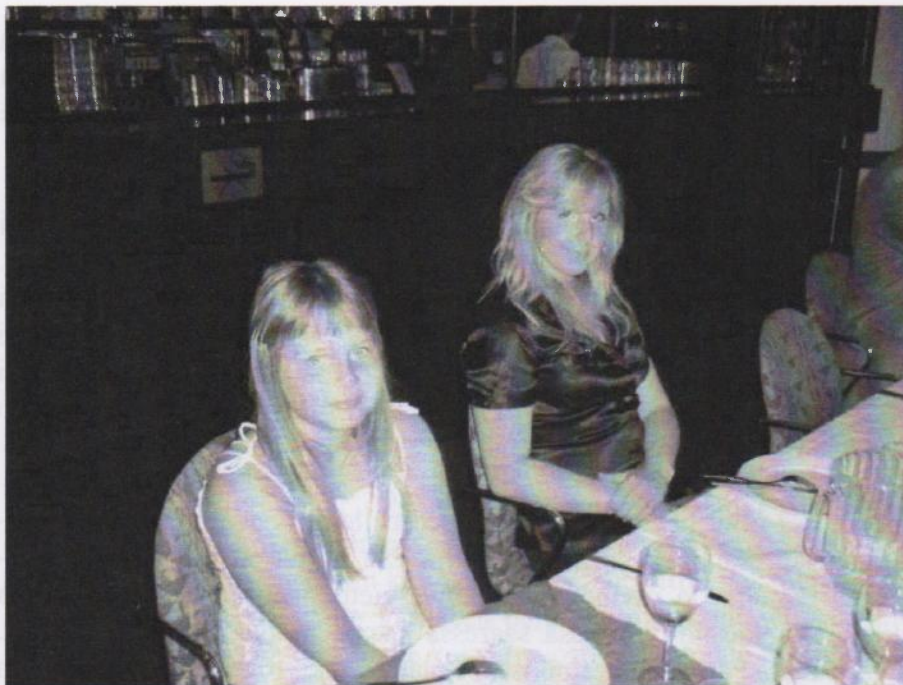

Katarina ja Rainer Berndesillä oli Karjaalta hieman lyhyempi sukukokousmatka.

"Straight outta Hollywood": George Pakkala.

Suvun upeita naisia: Carita Degerth-Gabrielsson ja Pia Gabrielsson..

..ja nätei flikoi: Onerva Moilanen ja Wera Karumo.

SOVIO-SOVELIUSTEN KULKUPELIT OSA 2: SOHVI – VAPAUSSODAN VETERAANI

Pertti Sovelius

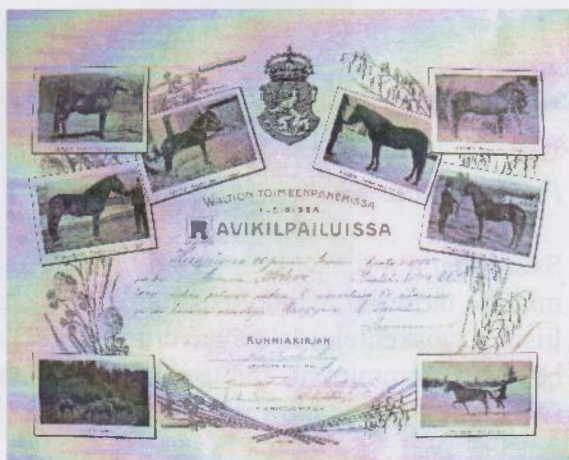
Sain hiljattain tilaisuuden käydä verestämässä noin 25 vuotta vanhoja muistoja, kun minulle tarjottiin mahdollisuutta pienimuotoiseen ratsastustuntiin Helsingin ratsupoliisissa työskentelevän työkaverini hevosella. Olin tavannut kyytiä tarjonneen Saulihevosen aiemminkin, mutta siitä huolimatta tilanne pukkasi hieman jännittämään. Omien kykyjen ja ns. vanhojen meriittien riittämättömyys paljastui hyvin pian satu-

laan nousun jälkeen. Sauli haistoi selkäänsä kivunneen ratsastajan taitamattomuuden vähintäänkin yhtä nopeasti, ja otti ohjat ratsastajan käsien sijasta suuhunsa. Tunnin aikana kaksikko sitten eteni pääasiassa Saulille edullisinta suuntaa kohti orin itse päättämällä nopeudella. Eipähän tarvinnut alkaa miettimään ratsupoliisin uraa.

Kaikki päättyi kuitenkin onnellisesti. Varsinkin Saulilla ja hänen emännällään oli hauskaa, ja kaikesta huolimatta minäkin nautin tästä kokemuksesta kovasti. Ajaessani talleilta kotia kohti ajatukseni olivat olemattomien ratsastustaitojeni lisäksi ihmisen ja hevosen suhteessa. Ennen aikaan miltei jokaisen kadunmiehen piti osata käsitellä hevosta. Hevonen oli arkipäivää: se vei paikasta toiseen ja auttoi töissä. Monelle se oli jo silloinkin rakas harrastus. Näin oli asianlaita myös minun isovanhempieni kohdalla.

Eräs isoäitini perheessä ollut hevonen oli koko perheelle erityisen tärkeä. Tuo hevonen oli isoäitini isän, kauppias ja maanviljelijä Esa Pärnäsen omistama Sohvi-tamma. Ihmisrakas työjuhta ja ravihevonen Sohvi vietti pääosan elämästään Esa Pärnäsen maatilalla Vehkasalo-nimisessä saassa Lappeenrannan pohjoispuolella. Esa Pärnäsen tytär Rauha Pärnäsen kertoo isänsä elämästä kertovasta tutkielmassaan Sohvin ostosta seuraavaa: Esa Pärnäsen osti Sohvin 300 markalla hevosmarkkinoilta. Sohvi oli ostettaessa 3-vuotias raudikkotamma, ja sillä oli harvinaisen kaunis harja. Kauniista ulkomuodostaan huolimatta Sohvia ei ostettu koristeeksi, vaan sitä käytettiin maatilan monipuolisen peltoviljelykaluston, kuten perunannostokoneen ja niittokoneen vetojuhtana ja erilaisissa kuljetuksissa. Luonteeltaan Sohvi oli lauhkea ja ihmisrakas. Innokas hevosmies Pärnäsen käytti Sohvia myös ravikilpailuissa, joissa se juoksi useita palkintoja. Jälkipolville säilyneen todistuksen mukaan Sohvi juoksi ”Kuopiossa 26.1.1915 toimeenpannuissa Waltion yleisissä ravikilpailuissa” 3000 metrin radan aikaan 6 minuuttia ja 5 sekuntia. Esa Pärnäsellä oli lukuisia hevosia, mutta Rauha Pärnäsen mukaan Sohvi oli kuitenkin isänsä hevosista kaikkein paras ja arvostetuin.

Sohvin nauttimaan arvostukseen vaikuttivat sen luonteenpiirteiden lisäksi myös vuoden 1918 traagiset tapahtumat, joiden yhteydessä Sohvi viimeistään ansaitsi erityisasemansa. Tuohon aikaan kauppiana toiminut Esa Pärnäsen oli Lappeenrannan Suojeluskunnan perustajajäsen ja aktiivinen suojeluskuntalainen. Lappeenranta joutui vapaussodan alussa punaisten haltuun, ja tämän vuoksi Pärnäsenkin perhe oli vaarassa joutua kaupungissa riehuneiden punaisten veritekojen

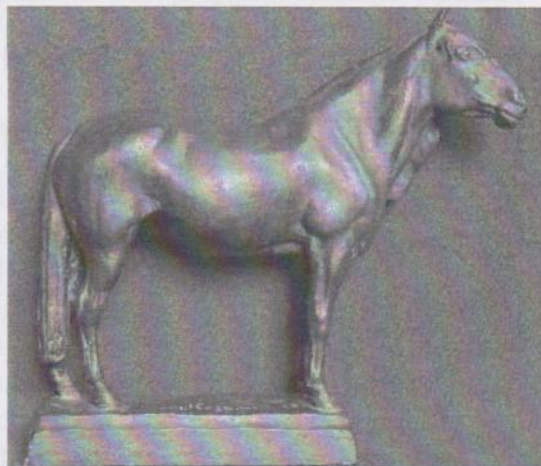
kohteeksi. Sivujuonteena todettakoon, että valitettavasti valkoiset eivät olleet sodan jälkeen punaisia viisaampia teloittaessaan mitä kummallisimmilla perusteilla punaisia tai punaisiksi luultuja vastustajiaan. Heli Sovelius on kertonut muistonsa noista sodan alun tapahtumista Rauha Pärnäsén tutkielmassa. Sohvin ja isäntäperheen kiperimpään paikkaan johtaneet tapahtumat käynnistyivät kun Pärnästen lähinaapuri murhattiin asuntonsa portaille vapaussodan alkuvaiheessa. Tästä johtuen Esa Pärnänen päätti siirtää perheensä turvaan Maaningalla asuvien sukulaisten luo. Vaarallinen matka alkoi Lappeenrannan kaupungista, mistä perheen piti ensiksi matkata jäätä pitkin muutaman kilometrin päässä olevaan Vehkasalon saareen. Kaupungin torin rannassa oli punaisia vartiomiehiä, jotka kuitenkin päästivät Pärnäsen perheen jatkamaan matkaansa. Jäällä perhettä vastaa tuli hiihtäen mies, jolla oli kivääri ja punainen käsivarsinauha. Mies kohotti aseensa Esa Pärnästä ja tämän vaimoa Ida Pärnästä kohti, mutta he jatkoivat matkaansa pitäen toistensa käsistä kiinni ja odottivat selkänsä takaa kuuluvaa laukausta. Sitä ei kuitenkaan tullut, ja niin koko perhe pääsi turvallisesti Vehkasaloon saakka. Talon palkkalistoilla ollut punaisiin kuulunut renki lähetettiin hakemaan heiniä kauempana olleesta ladosta. Tällä välin Pärnäsen perhe valmistautui seuraavaan Taipalsaarelle kulkevaan etappiin valjastamalla kaksi hevosrekeä. Niiden vetäjinä toimivat Sohvi ja Liisa-niminen hevonen. Matkan vaarat arvannut Esa Pärnänen otti mukaansa asean, jonka hän oli aiemmin piilottanut Vehkasalon tuvan komeroon.

Taipalsaareen päästyään Esa Pärnänen sai kuulla, että heidän peräänsä oli lähetetty punaisten ratsupartio. Näin ollen perhe ei voinut jäädä Taipalsaareen, vaan heidän oli pakko jatkaa matkaansa. Sohvin vetämässä reessä matkanneen Heli Soveliuksen mukaan pelko oli käsin kosketeltavissa, kun ajatuksissa oli takana täyttää laukkaa etenevä ratsupartio. Sohvi ja Liisa joutuivat tosipaikan eteen kuljettaessaan pakenevaa perhettä sekä raskaita rekiä ilman lepoa ja riittävää ravintoa. Takaa-ajajien asema oli huomattavasti edullisempi, sillä heidän hevosten ei tarvinnut vetää perässään raskaita kuormia. Kaikesta huolimatta takaa-ajajat eivät kuitenkaan onnistuneet saavuttamaan Pärnäsen perhettä, ja he pääsivät turvaan Suomenniemessä asuvien tuttavien taloon. Talon pihalle päästyään Sohvi kaatui maahan uupumuksesta. Perhe ennätti jo pelätä pahinta, mutta lopulta voimansa äärimmilleen ponnistanut tamma kuitenkin tokeni raskaan matkan rasituksista. Koko perhe selvisi koettelemuksesta hengissä, eikä vähiten voimakastahtoisten hevosten ansiosta.

Sohvi jatkoi tapauksen jälkeen normaaleissa töissään, ja varmasti sen isäntäperhe olisi toivonut sille rauhallista ja arvokasta loppua. Valitettavasti Sohvin loppu oli kuitenkin perin traaginen. Rauha Pärnäsen kertomuksen mukaan keväällä toukotöiden aikaan Pärnästen renkipoika päästi Sohvin vapaaksi, ja se löysi jostakin avoimen kalisuolasäkin ja nuoleskeli sitä kuin mitä tahansa normaalia suolasäkkiä. Kali aiheutti hevosen limakalvoille pahoja vaurioita, ja Esa Pärnänen hälytti eläinlääkäriin hätiin. Hänkään ei kuitenkaan voinut pelastaa Sohvia, vaan isännän ainoaksi mahdollisuudeksi jäi hevosen tuskien lopettaminen ampumalla. Tuskainen

tamma työnsi vielä hieman ennen loppua päänsä isäntänsä kainaloon. Sohvi sai viimeisen leposijansa samasta hiekkarinteestä missä muutkin Pärnäsen uskolliset ajokit lepäsivät viimeistä untaan.

Minulle Sohvista on jäänyt muutakin kuin isoäitini kertoma tarina. Voin nimittäin ylpeänä kertoa, että Esa Pärnäsen teettämä Sohvin pienoispatsas seisoo ylväänä kirjahyllyn päällä. Sieltä käsin se muistuttaa minua hienolla tavalla ihmisen ja hevosen välisestä kumppanuudesta.

Lontoon kuulumisia

Ulla Sovio

“Joka on kyllästynyt Lontooseen, on kyllästynyt elämään”. Tämän sanonnan merkitys on ehtinyt avautua minulle niiden 6.5 vuoden aikana jotka olen Lontoossa viettänyt. Lontoosta löydät aina uusia kolkkia tutkittavaksi, kaikkea et näe vaikka koko elämäsi koluaisit. Lontoo ei myöskään ole staattinen, joten vaikka luulet jo kolumneesi jonkin kolkan, ensi kerralla se onkin jotain muuta, uutta ja yllättävää. Voit tutustua koko maailmaan ja sen kulttuureihin yhdessä kaupungissa.

Maaseudulla Pattijoen kirkonkylän laitamilla kasvaneena minulla oli aina jonkinlainen kaipuu sinne missä tapahtuu, jos ei nyt suurkaupunkiin niin ainakin lähemmäksi palveluita. Asuin opiskeluaikani Oulussa ja valmistuin tilastotiede pääaineenani kymmenen vuotta sitten. Muistan hyvin kuinka ensimmäisessä työhaastattelussani kysyin mahdollisuuksista jatkaa määräraikaista työsopimusta. Vastaus oli: “Töitä aina riittää, jos ei täällä niin Lontoossa”. Olin vähän ihmeissäni vastauksesta mutta otin pestin vastaan. Aloitin Oulun yliopiston kansanterveys- ja yleislääketieteen laitoksella Pohjois-Suomen syntymäkohortti 1966 -tutkimusprojektissa, jolla oli kansainvälisiä yhteistyökuvioita mm. Lontoon Imperial Collegen kanssa. Tästä kolmen vuoden päästä Imperial Collegen Epidemiologian ja kansanterveystieteen laitoksella aukenikin statistikon paikka,

johon minut pestattiin kohorttiprojektissa jo saamani kokemuksen perusteella. Siinä vaiheessa harjoittelin käyttämään äitini tyttönimeä Soviota, joka onkin osoittautunut varsin käteväksi ulkomailla asuessa. Omaa tyttönimeäni Ingerttilää olisin varmaan saanut tavata useampaan kertaan ennen kuin olisi mennyt oikein.

Ensimmäiset kuukaudet Lontoossa vuoden 2001 lopussa olivat täynnä yllätyksiä ja oppimiskokemuksia. Asunnon jakaminen tuntemattomien ihmisten kanssa kalliin hintatason vuoksi vaati sopeutumista. Myös kielitaidon kehittyminen, erityisesti eri aksenttien ymmärtäminen ja puheluiden hoitaminen vei aikansa. Isona plussana alussa oli läheisten ystävien löytyminen nopeasti. Löysin lehti-ilmoituksen perusteella paikalliskirkon, jonka jäsenet ottivat minut mukaan kuvioihinsa heti. Ensimmäinen kysymys jumalanpalveluksen jälkeen oli: "Shall we go to a pub?" Perusluterilaiseen menoon tottuneelle tämä kuulosti varsin rohkealta avaukselta, mutta ennakoluulottomasti lähdin mukaan. Sunnuntaisin monilla on tapana käydä pubissa syömässä "Sunday roast" eli paisti perunoiden ja vihannesten kera. Myöskään alkoholi ei ole mikään tabu; melkein kaikki aikuisikään ehtineet ovat kohtuukäyttäjiä ja juopuneita näkee lähinnä vain öiseen aikaan viikonloppuisin.

Töissä oli aluksi vaikea tottua kielten sekamelskaan. Puhelimet pirisivät ja työkavereiden jutellessa englanniksi ja ranskaksi minä yritin epätoivoisesti vielä ajatella suomeksi. Suomessa olin tottunut omaan hiljaiseen toimistooni ja säännöllisiin kahvitaukoihin työkavereiden kanssa. Imperialissa kaikki oli paljon spontaanimpaa ja kahvitaukojen sijasta työkaverit tulivat tutuiksi lounas- ja pubireissujen myötä. Läksiäislounaita on ollutkin tiheään tahtiin siitä lähtien kun aloitin työt: täällä samassa työpaikassa ei yleensä pysytäkään kovin pitkään, ja 6.5 vuoden työskentelyn jälkeen minusta onkin tullut yksi laitoksen pitkäaikaisimmista työntekijöistä.

Syksyllä 2005 työkuvioissani tapahtui muutos kun siirryin päätoimiseksi opiskelijaksi ja osa-aikaiseksi työntekijäksi. Sain opiskelijastipendin 4 vuodeksi, joka sisälsi 1-vuotisen epidemiologian maisteritutkinnon ja kattaa lisäksi 3 vuotta väitöskirjaa varten. Siinä aion paneutua menetelmiin, joilla tutkitaan perimän yhteyttä kasvuun ja sydäntautien riskitekijöihin, aineistona Pohjois-Suomen syntymäkohortti 1966. Olemme tutkineet geeniperimän yhteyksiä tautiriskeihin jo vuosia kandidaattiteenien avulla, mutta tänä keväänä pääsemme tositoimiin kun saamme koko perimän kattavan aineiston käyttöömmme. Vastaavanlaisista perimän laajuisista kartoituksista on jo saatu lupaavia tuloksia: esimerkiksi viime keväänä ihmisen perimästä löytyi selkeästi lihavuuteen yhteydessä oleva geneettinen tekijä (tulos ei tietenkään kumoa terveellisten elintapojen tärkeyttä lihavuuden ehkäisyssä). Tulos pystyttiin toistamaan useissa eri aineistoissa, mukaan lukien Pohjois-Suomen syntymäkohortti 1966, ja se julkaistiin Science-lehdessä:

<http://www.sciencemag.org/cgi/content/short/316/5826/889>.

Vastaavantyyppisiä tuloksia odotetaan löytyväksi uuden aineiston myötä. Tuloksista

on apua tautien syntymekanismien ymmärtämisessä, ja mahdollisesti tulevaisuudessa myös niiden kehittymisen ennaltaehkäisyssä ja hoidossa.

Vaikka tutkimus on mielenkiintoista ja palkitsevaakin, suurin ilonaiheeni Lontoossa on silti ollut kansainvälinen opiskelijatoiminta ja oman uskonelämän vahvistuminen kirkon vapaaehtoistyön tuomien haasteiden myötä. Kun olin itse sopeutunut elämään Lontoossa ja koin että minulla oli annettavaa uusille tulokkaille, aloin osallistua toi-

Paikalliskirkon järjestämä Church International Meal 2006.

mintaan jossa toivotetaan uusia kansainvälisiä opiskelijoita tervetulleeksi, autetaan heitä sopeutumaan ja kutsutaan heitä koteihin ja kirkkoon. Nykyisessä kirkossani järjestetään englannin kielen keskustelutunteja, mikä on tarjonnut minulle mahdollisuuden olla opettamassa ja oppia itse lisää englantia. Olen tutustunut kymmeniinkin lähinnä Aasiasta kotoisin oleviin opiskelijoihin, jotka ovat valmiita solmimaan ystävyys-suhteita kulttuurirajat ylittäen. Nämä kielitaitoa kartuttamaan tulevat opiskelijat ovat usein keskimääräistä lahjakkaampia ja päätyvät kotimaahan

palattuaan merkittäviin yhteiskunnallisiin asemiin. Monet heistä ovat myös avoimia kristinuskon sanomalle ja kotiin palattuaan heillä on mahdollisuus viedä ilosanomaa sellaisiinkin maailmankolkkiin, jotka voisivat muuten jäädä tavoittamatta poliittisten ja uskonnollisten esteiden vuoksi.

Kaikenkaikkiaan koen elämän Lontoossa värikkääksi ja vapaaksi. Täällä saa rakentaa omannäköisensä elämän mihin eivät välttämättä kuulu ennalta määrätyt rakennuspalikat kuten puoliso, kaksi lasta ja omakotitalo. Erityisesti sinkkuna eläminen on täällä helppoa, eikä esimerkiksi matkakumppaneiden löytäminen ole vaikeaa. Lontoosta on todella hyvät yhteydet eri puolille maailmaa, ja Lontoossa asuessani olenkin matkustellut paljon enemmän ulkomailla kuin sitä ennen yhteensä. Terroriuhka oli tietysti uusi asia suomalaiselle, mutta siihenkin olen tottunut eikä se juuri enää tule mieleen paitsi joskus lentokentällä turvatarkastuksiin jonottaessa.

Jos ruisleipää ja pullaa tulee ikävä, voi piipahtaa vaikka Nordic Bakeryssä Piccadilly Circusella tai Rotherhithessa merimieskirkolla josta löytyy myös sauna. Suomessa olen päässyt käymään pari-kolme kertaa vuodessa. Vanhempani, sisko miehensä kanssa ja veljeni asuvat tunnin ajomatkan säteellä toisistaan, mikä tekee tapaamiset helpoiksi. Vähän lähempääkin sukulaisia löytyy, nimittäin Heidi-serkkuni asuu Newcastlesta ja Salla-serkkuni Dublinissa. Suosittelen lämpimästi ulkomailla asu-

mista ainakin väliaikaisesti sen suomien mahdollisuuksien ja oppimiskokemusten rikkauden tähden.

Ulla Sovio 30.3.2008

*Kansainvälisten opiskelijoiden tapaaminen Cornwallissa 2006.
Ulla Sovio on kuvassa 3. vasemmalta.*

Hallituskasvo

Tällä palstalla jäsenistölle esitellään sukuyhdistyksen toimihenkilöitä. Ensimmäisenä esittelyvuorossa on yhdistyksemme uusi sihteeri ja rahastonhoitaja Paula Erla. Työkiireiden helpottaessa Paula tähyää useimmiten joko kauas horisonttiin tai rinnettä myöten.

Hei, olen Paula Erla, 47 -vuotias suvun jäsen Espoosta. Sukuyhdistyksen hallituksessa olen toiminut muutaman vuoden rivijäsenenä ja viimekesäisessä sukuyhdistyksen kokouksessa minut valittiin sukuyhdistyksen hallituksen sihteeriksi. Sain kunnon myös toimia rahastonhoitajana. Rahastonhoitajan ja sihteerin tittelit siirtyivät minulle Kirsti Keltikankaalta, joka on hoitanut tehtäviä useat vuodet kunnialla. Sukuyhdistyksen hallituspaikan perin sisareltani Laura Soviolta.

Polveudun Fredrik Oscar Soveliuksen sukuhaarasta. Isoisäni oli Bertil Sovion poika Jussi Sovio. Muistan Jussin herrasmiehenä, rauhallisena, joviaalina ja aina ystävällisenä ihmisenä. Äitini on Jussin tytär Kirsti Sovio, joka asuu Espoossa.

Omaan perheeseeni kuuluvat mieheni Vesa Erla, jonka kanssa avioiduin vuonna 1984 sekä kolme lasta. Lapsista Tommi on syntynyt vuonna 1986, ja hän opiskelee Teknillisessä korkeakoulussa Espoon Otaniemessä sähköelektroniikkaa. Tyttäreni Emmi (1989) kirjoittaa ylioppilaaksi kuluvana keväänä ja häntä kiinnostaa tulevaisuudessa psykologian opiskelu. Iltatähtemme Elmo (2000) aloitti juuri koulutaipaleensa. Elmo on innokas ja aktiivinen poika, joka on kiinnostunut lähes kaikesta maan ja taivaan välillä. Elmolla ja Tommilla on usein mielenkiintoisia keskusteluita eri tieteen aloilta. Perheyhteisöömme kuuluu myös saksanpaimenkoira Ido.

Olen koulutukseltani kauppatieteiden maisteri, opiskelupaikkani oli Helsingin kauppa- ja korkeakoulu, jossa myös mieheni on opiskellut. Tein aikoinaan uraa metsäteollisuudessa markkina-analyytikkona, mutta nykyään työskentelen yhdessä mieheni kanssa IT-alan konsultointiyrityksessämme. Yrityksemme tarjoaa myös taloushallinnon palveluita. Yhdessä yrittäminen sopii perheemme elämään hyvin; minun on helppo yhdistää työ- ja perhe-elämä.

Perheemme harrastaa kesällä purjehtimista. Meri on aina ollut meille tärkeä elementti; kesälomat ja kesäiset viikonloput vietämme veneillen kauniissa saaristossamme. Toivottavasti ensi kesä on aurinkoinen ja lämmin!

Talvisin laskettelemme innokkaasti. Harrastus on mukava, sillä voimme lasketella yhdessä koko perheen kanssa riippumatta lasten suurista ikäeroista. Elmo on laskenut Alppien rinteitä 4 -vuotiaasta lähtien ja antaa äidilleen neuvoja, kuinka mustissa rinteissä kannattaa tulla alas. Lasketteluharrastuksella ei näytä olevan yläikärajaa! Rinteissä näkee usein tyytyväisen näköisiä, eläkeikäisiä ihmisiä.

Olen aktiivisesti mukana myös lasteni harrastuksissa. Isot lapset hoitavat jo harrastuksensa itsenäisesti, mutta kuljen Elmon mukana hänen aktiviteeteissaan. Elmo aloitti viime syksynä salibandyn pelaamisen, mutta vaihtoi lajin keväällä jalkapalloon. Ja itse huomasin yllättäen olevani Elmon jalkapallojoukkueen joukkueenjohtaja. Jalkapallo on minullekin uusi laji.

Ulkoliikuntaa saan omakotitalomme pihaa raivatta. Meillä on suuri, metsittynyt tontti, josta työt eivät koskaan lopu. Mies käyttää moottorisahaa ja minä teen klapikoneella polttopuita.

Sukuyhdistyksessä toimiminen on mielenkiintoista. Olen pienestä pitäen kuunnellut Pertti-enoni kertomana suvun tarinoita. Koen rikkautena sen, että minulla on eturivin mahdollisuus kuulla sukumme historiaa hallituksen jäsenten kautta. Sukuumme on kuulunut ja kuuluu edelleenkin useita persoonallisia ja mielenkiintoisia henkilöitä, joiden elämäntie voi antaa vahvistusta joskus omillekin valinnoille. Toivottavasti mahdollisimman moni suvun nuori jäsen innostuisi juuristaan!

Hyvää kesää kaikille suvun jäsenille,
Paula Erla

Fred Sovion lähes 70-vuotinen maailmanmatka

Tuula Moilanen

Onko toista yhtä liikkuvaista sukua? Sovio-Soveliussukukirjaan tutustuessaan huomaa, että sukumme jäsenet ovat myös purjelaivakauden jälkeen kulkeneet vilkkaasti merillä ja muilla mantereilla.

Juttu perustuu isäni Paul Sovion kirjeenvaihtoon veljensä kanssa sekä pikkuserkkuni Pia Sovio-Pyhälän paikan päällä Venezuelassa saamiin tietoihin.

Bertil Sovio ja Magda Ellen Brattström solmivat Raahessa avioliiton v.1902. Ellen Sovio synnytti yksitoista lasta, viisi poikaa ja kuusi tyttöä. Helpoimmin heidät tunnettiin lempinimillä, Jussi, Paukka, Aikko, Eija, Maija, Iki, Olli, Toini, Aneni, Ina ja Matti. He saivat viettää huolettoman lapsuuden pikkukaupungin kujilla ja ran-

noilla.

Aikuisiällä kasvoi halu lähteä etsimään elantoa avarammasta maailmasta. Yksi lapsista, Toini menehtyi jo 17-vuotiaana. Aino, vanhin tytöistä lähti Amerikoihin ja nuoremmat siskot avioituivat toinen toisensa jälkeen ja jäivät Suomeen. Kaikki pojat tunsivat vetoa merille. Jussi valitsi kuitenkin lentäjän uran, Olli ja Matti purjehtivat tahoillaan ympäri maailmaa, kunnes Olli rantautui Tanskaan ja Matti Kanadaan. Iki eli Niilo Fredrik lähti Raahen Porvari - ja kauppakoulusta valmistuttuaan suoraan Panamaan. Siellä hänestä tuli lyhyesti Fred.

Kiinteä sisarussarja oli hajonnut, mutta kaikki pitivät kirjeitse yhteyttä. Ehkä järjestelmällisin ja ahkerin yhteydenpitäjä oli Paukka, joka säästi maailmalle menneiden sisarustensa kirjeet ja myös omien kirjeiden kopiot. Lokakuussa 1937 Fred kirjoitti isoveljelleen Panaman kanavan tuntumasta.

Teemme paa-asiallisesti kauppaa kaikenlaisten lihatuotteiden kanssa, kun jo varsin hyvin tiedät, että Yhdysvallat pitävät tata Panama Canalia hyvin tärkeänä tekijänä, mitä mahdolliseen sotaan y.m.s. tulee, voit kai hyvin kasittaa miksika pitävät taalla 10000 sotilasta, suuren suuria rannikkopattereita ja sadottain lentokoneita, ja vaikka kuinka paljon ja minkakokoisia sotalaivoja tämän Canalin puolustuksena. Todellakin, he eivät ole jattaneet mitään sattuman varaan. Kaikki on modernia ja ensiluokkaista ja monipuolista, s.o. oman mielipiteeni mukaan maailman parhainta amerikkalaiseen tapaan. Nyt tassa "munituksessa" meidän liikkeemme tulee kysymykseen, ja erikoisesti – jalo veljesi Fred!

Fred Sovio oli palkattu työnjohtajaksi, hän sai runsaasti vastuuta ja joutui paiskimaan töitä aamusta iltaan organisoiden lihan varastointia ja käsittelyä, jotta jenkipojat saivat syödäkseen. Siinä myös kielitaito karttui, kun piti käyttää englantia ja espanjaa. Välillä tämä siestaa ymmärtämätön suomalainen kirosi mielestään laiskoja alkuasukkaita. Muistan lapsuudestani, kun Frediltä tuli kortteja, ne useimmiten kuvasivat "indianeja", kuten hän itse asian ilmaisi. Kirjeet kertoivat, että pikkuhiljaa Fred pääsi omilleen ja perusti agentuuriliikkeen. Hän kävi paperi - ja metallituotteiden kauppaa Yhdysvaltoihin, Kanadaan, Englantiin ja Saksaan. Hän yritti saada liikeyhteyksiä myös Ruotsin ja

Suomeen, mutta huonommalla menestyksellä. Sotien aikana kirjeitä tuli harvaksen, mutta niissä kuvastui huoli Suomen tilanteesta ja sukulaisista. Vuonna 1947 saimme sodanjälkeiseen niukkuuteen piristystä. Lapsille tuli purukumia ja aikuisille kaffeböönä ja tärkkiä.

V. 1951 marraskuussa kirje oli lähtöisin Caracasista Venezuelasta.

Taalla kaikki on oikein hyvin. Taytyi muuttaa liikkeemme Panamasta tanne Venezuelaan, kun tuo Panaman tasavaltapahanen meni konkurssiin. //Yes, se Panama aivan kuin kuoli taloudellisesti, kun Yhdysvallat jattivat ne linnoitukset ja veivat takaisin Yhdysvaltoihin tahi Koreaan ne sotamiehet. //Kuten sanottu, taalla luultavastikin alkavat loistavat ajat. Kuitenkin on paljon ihmisiä, jotka eivät valita olla taalla. Ilmanala tai jokin on syy siihen, että melkeinpa kaikki laivat ovat tainna matkustajia, tulevat tahi menevat. Jotkut tulevat hakemaan onneansa taalla ja toiset lahtevat pettyneinä taalta pois. Suomalaiset eivät voi taalla menestya, kun olen vakuutettu siitä, että tama ilmanala ei sovi heille.

Fred sen sijaan tuntui nauttivan kuumuudesta. Useammassa kirjeessä on maininta, kuinka hän virkistyy vapaa-aikoinaan uimalla. Kesällä 1958 Fred viimein tuli Suomeen äitinsä 75-vuotispäiville Raahen. Silloin mamma Ellenä oli onnittelemassa seitsemän sisarusta. Työmatkallaan Euroopassa Fred piipahti Helsinkiin myös kolme vuotta myöhemmin, mutta liiketoimet odottivat ja hän palasi pian Caracasiin ja kirjoitti muutama kuukauden kuluttua:

Minulla on taas paljon hommia, kun olen yksin täällä minun liiketoverini ollessa parhaillaan New Yorkissa ja kuka tietaa missä. Nayttaa siltä, että yksi meistä on aina matkustamassa. Olikin hyva asia, että kiiruhdin pois sielta Europasta. Silla ei taalta niin kauan aikaa ole hyva olla poissa. Talla hetkella taalla kaikki on rauhallista, joka ei ole hyva merkki. On parempi, kun on aina silloin talloin pikku kapinoita ja mellakoita, ennen kuin suurempia tappeluja.

9. huhtikuuta 1971 Fred kirjoitti veljelleen lyhyen ja tunteikkaan kirjeen.

Paukka – Rakas. Nyt Jussi on lähettänyt kaksi kirjettä, missä hän on ilmoittanut, että meidän veli Olli, on mennyt sinne mihinkä me kaikki meemme. Sinä varmasti

muistat kun me "pikku pojat" Olli ja minä, aina olimme kokoilemassa niitä propsia...// Nyt jään tässä itkemään sitä Ollin kohtaloa.

Seuraavina vuosina viestit tulivat postikorttien muodossa, mutta sitten ei Paukka-veli saanut kirjoittamiinsa kirjeisiin minkäänlaista vastausta. Vuonna 1976 tuli joulutervehdys sähkösanomana ja vuoden 1977 alussa pitkä kirje, joka kertoi sairaalareissusta ja "indianilääkkeistä", jotka lopulta saivat Fredin palaamaan terveiden kirjoihin. Seuraavan hiljaisuuden jälkeen oli pantu Pelastusarmeijan etsiskelytoimisto asialle ja Suomen suurlähetystöstä tuli tieto:

Fred Sovion ystävän, hra Celiu'sin kertoman mukaan Fred Sovio on hyvässä kunnossa ja hän on juuri ostanut uuden auton. Tällä hetkellä Sovio on liikematkalla San Cristóbalissa (Venezuelan lounaisosassa lähellä Columbian rajaa) ja palaa Caracasiin.

Jatkossa yhteydenotot hoidettiin puhelimitse. Ongelmana oli se, että Caracasin päässä puhelimeen vastasi usein espanjaa puhuva henkilö ja kommunikointi päättyi siihen. Sukukirjaa toimittaessaan Eero Sovelius-Sovio sai kontaktin Frediin, joka kertoi että hän oli nuorempana Panamassa asuessaan avioitunut Elsa Rangell – nimisen henkilön kanssa ja avioliitosta syntyi kaksi poikaa, jotka avioeron jälkeen siirtyivät äidin nimelle.

Viimeisenä elinvuotenaan isovelji Paul Sovio oli hyvin huolissaan, kun ei saanut kontaktia Ikiin. Yritimme yhdessäkin soittaa moneen kertaan, mutta kukaan ei vastannut. Kun isäni sitten kuoli 99-vuotiaana, syksyllä 2003, yritin soittaa annettuun numeroon. Sieltä vastasi espanjaa puhuva henkilö, joka ei ymmärtänyt englantia. Onneksi pikkuserkkuni Pia Sovio-Pyhälä kielitaitoisena otti ohjat käsiinsä. Mikko Pyhälä ja Pia Sovio-Pyhälä ovat parhaillaan suurlähettiläinä Caracasissa, Venezuelassa ja aikaisemmin Limassa, Perussa. Pia soitti numeroon ilmoittaakseen Fredille veljen kuolemasta. Hän sai selville, että Fredkin oli kuollut muutama kuukausi aikaisemmin ja sai rikosoikeuden tuomari Olinto Ramirezin puhelinnumeron. Nyt alkoi tapahtua. Pialta tuli sähköposti: "Uutta serkkua tapaamassa."

Olen juuri tullut Fredin poikaa, Olinto Ramirezia tapaamasta ja aiomme jatkossakin tavata. Olin jo kerran puhunut hänen kanssaan puhelimesta ja olin jo pitkään halunnut mennä häntä tapaamaan. Caracas on latinalaisen Amerikan väkivaltaisimman kaupunki ja osoite, jonka olin saanut, sijaitsi ruuhkaisessa, ränsistyneessä keskustassa. En tiennyt minkälaisesta tuomarista oli kyse, enkä halunnut myöskään soittaa etukäteen ja esiintyä suurlähettilään rouvana. Se olisi voinut säikäyttää. Panin siis farkut jalkaan ja Finlandia-vodka lahjapaketissa menin suurlähetystön kuskien kanssa soittamaan ovikelloa. Kun sihteeri avasi ja kysyi, kuka olin, annoin käyntikorttini, johon olin raapustanut, että olin Fredin serkkutyttö. Olinto tuli ovelle ja kysyin, mitä nimi Sovio hänelle sanoo. Hän halasi minua ja

sanoi, totta kai ja rupesi heti sinuttelemaan. Hän oli selvästi liikuttunut ja tuntui, että olin löytänyt sukulaisen.

Olinto Ramirez on rikosoikeuden tuomari ja psykologi ja tekee asianajajan työtä oikeusistuimessa. Hänen äitinsä ja Fred tutustuivat toisiinsa, kun Fred oli muuttanut Venezuelaan. Olinton äiti oli yksinhuoltaja ja kun hänen äitinsä ja Fred muuttivat yhteen, poika tuli mukaan. Äiti kuoli, kun Olinto oli juuri päässyt ylioppilaaksi ja Fred koulutti häntä jatkossakin kuin omaa poikaansa.

Fredillä oli aikaisemmin ollut yritys Maracayn kaupungissa, mutta toinen osakas petkutti ja hänen oli aloitettava uudestaan. Muutettuaan Caracasiin hän perusti erään juutalaisen kanssa firman, joka teki kelloihin nahkaremmejä ja toi maahan kelloja. Työntekijöitä oli parhaimmillaan yli 30 henkeä. Kun yhtiökumppanin poika alkoi sekaantua liiketoimintaan yhteistyö loppui. Fred kuitenkin jatkoi oman pienen kello, - remmi - ja korukaupan pitämistä aina 88-vuotiaaksi.

Pia sai kuulla, että elämä oli välillä ollut vaikeaa taloudellisesti. Fred joi ajoittain, mutta saattoi välillä olla kuukausia koskematta pulloon. Aikaisemmin hän joi puhdasta rommia, mutta viimeisinä vuosinaan enimmäkseen olutta.

Hän oli hyvin huumorintajuinen ja seurallinen ja osti arpoja, joilla voitti monesti pienempiä summia. Kun Olinto meni töihin, valmistui tuomariksi, ja muutti pois kotoa, jäi isä aluksi asumaan heidän pieneen huoneistoonsa. Sieltä hän muutti myöhemmin rakennukseen, jossa asui muitakin vanhoja ihmisiä. Hän tunsikin kaikki naapurinsa ja Olinto auttoi häntä ja maksoi erälle rouvalle, joka kävi säännöllisesti siivoamassa ja laittamassa ruokaa.

Kuolemaa edeltävänä iltana Olinto oli syönyt päivällistä Fredin luona ja Fred oli vakuuttanut voivansa hyvin, mutta naapurit kertoivat, että kun hän aamulla tuli tavanomaiselle oluelle alhaalla olevaan olutkauppaan, hän valitti väsymystä ja meni kotiin lepäämään. Hän oli kuollut nukkuessaan kello viisi iltapäivällä. Olihan hän jo 95-vuotias.

Fred oli aikaisemmin sairastanut vaikean hepatitiksen. Kun Olinto silloin vei häntä lähimmälle vähävaraisten terveysasemalle, siellä sattui olemaan saksalainen nunna terveydenhoitajana, jonka kanssa Fred puhui saksalaiselta äidiltään oppimaansa saksaa. Sitä kautta hän pääsi yliopistolliseen sairaalaan hoidettavaksi. Siellä professori oli ihmetellyt että miten noin vanha mies voi olla muuten niin hyväkuntoinen ja pyysi Frediä harkitsemaan ruumiinsa luovuttamista kuoleman jälkeiseen tutkimukseen. Koska Fred ei ollut lainkaan uskonnollinen, vaan hoki aina Odinia, hän innostui asiasta.

Olinto Ramirez oli kysynyt Pialta, että mikähän jumala se Odin oikein on ja Pia

kertoi, että Odin on pohjoismaisen muinaistarun jumalia, jota viikingit palvoivat. Olintolta Pia sai kopion sopimuskirjeestä ja yliopiston kiitoskirjeestä, johon adoptiopoika Olinto oli Fredin kuoltua nimetty ruumiin luovuttajaksi. Häneltä löytyi ruumiinluovuttajan kuvallinen kortti, josta Pialla on nyt kopio.

Olintolla oli hyllyssään Sovio-Soveliuksen sukukirja ja laatikoista hän poimi ison kirjekuoren, jossa oli Fredin asiapapereita, valokuvia ja kirjeitä ja postikortteja sisarilta ja veljiltä. Minä kerroin, keitä kuvissa on ja näytin sukukirjasta Fredin, itseni ja muita sukulaisia. Paperien joukossa oli myös yksi Jotailan juttu, moniste Raahen kaupungin historiasta ja laivanrakennuksesta, sukuyhdistyksen ja hautarahaston kirje ja tilillepanokortti sekä pieni nahkainen "vuori- ja palmumaisemalla" koristeltu Argentiinassa valmistettu kansio, jonka välissä Fred aina piti papereitaan ja jonka Olinto nyt halusi lahjoittaa minulle. Minulla ei ollut kameraa mukana, mutta kerroin, että haluaisin kuvata taloja, jossa Fred ja hän ovat asuneet. Viimeinen talo on purettu, kun paikalle oli rakennettu iso metroasema ja edellisen päälläkin seisoo nyt Venezuelan kansalliskirjasto.

Olinto tuli sitten Pian luo vaimonsa Amarylliksen kanssa ja he toivat mukanaan valokuva-albumin, josta on saatu skannattua kuvia. Niitä Pia näytti mm. Fredin eli Ikin nuorimmalle sisarelle Inalle viimekesäisen suukokouksen yhteydessä.

Fred Sovio ja Olinto Ramirez

S o v i o S o v e l i u s

Sukuyhdistyksen hallitus

PUHEENJOHTAJA

HANS LINDQVIST

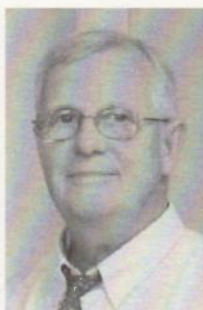
Alatie 10 B

02360 Espoo

p. 0400 594 050

hasli.11 (at)suomi24.fi

T 412

SIHTEERI /

RAHASTONHOITAJA

PAULA ERLA

Tapulimäki 4

02780 Espoo

p. 0400 440 990

paula.erla(at)esomer.fi

T 227

TIEDOTUSVASTAAVA

PERTTI SOVELIUS

T 363

VARAJÄSEN

RAINER BERNDES

Krogård

10300 Karjaa

rainer.berndes(at)jippii.fi

p.040 553 6902

T 178

VARAJÄSEN

EERO KELTIKANGAS

Makslahdentie 22 D

02140 Espoo

eero.keltikangas(at)

profitconsulting.fi

T 248

SUKUTIEDOTTEEN TOIMITUS

Pertti Sovelius

Hannu Heinonen, taitto

**Sovio-Soveliussuvun
sukuyhdistys ry.**

c/o Keltikangas

Makslahdentie 22 D 18

02140 Espoo, FINLAND

SUOMI FINLAND

14.09.08

Klo 19:19

0,30

ESP00